

Niši kraji in ljudje

Tone Malej se je vrnil v rodno grudo

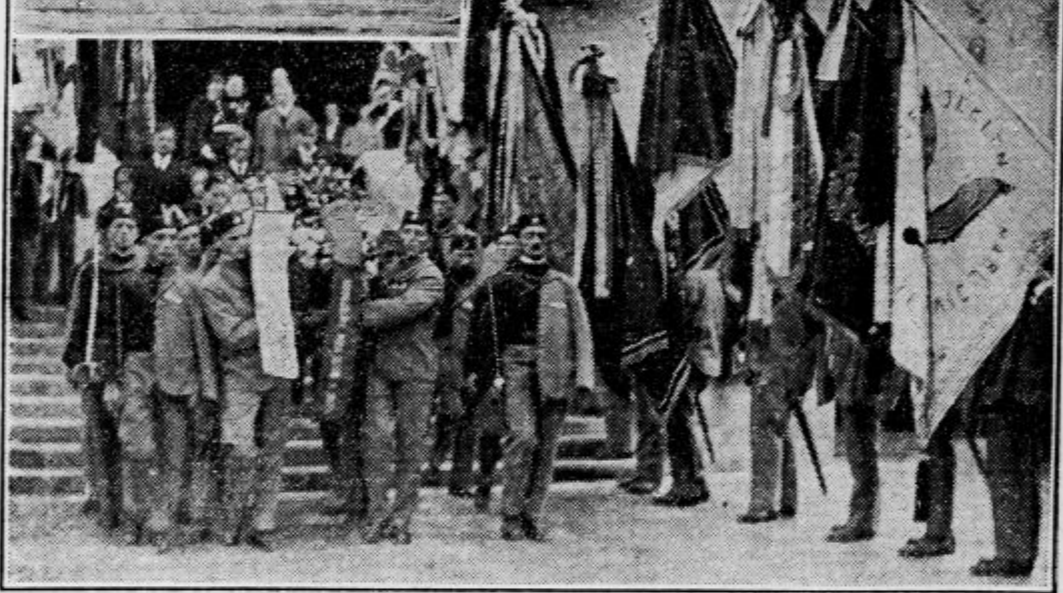
V soboto pozno v noč in v nedeljo že na vse zgodaj so romale na sokolski Tabor vedno nove skupine ljudi, da pokopje br. Maleja. Ob enem so se že ob 7. zjutraj začele zbirati množice na Taboru, da pričakajo začetek žalnega slavlja. Vrsti kropilcev so napravili konec, ko je ob 9. uri zjutraj prišla v dvorano pokojnikova rodbina, da še enkrat obišče svojega ljubljence, preden nastopi ta svojo zadnjo pot v svoji

vije svoj državni prapor, ko si ideja, v njem, v Sokolu, utelešena in z njim postavljena v življenje, pribori lorovor venec, da z njim okiti čelo domovine!

Tako tudi sedaj! In v trenutku, ko so modro-belo-rdeči prameni — oznaki našega nacionalnega čustva in naše državne zavesti — ponosno razviharjeni šinili pod nebo v prijateljski zemlji, je brat Malej kot maratonski junak iz globine duše iztisnil poslednji vzklik zmagoslavja, potem se je zgrudil, prelomljen v moči življenja, in je umrl!

Ta strašna lepota mladega sokolskega življenja: tako umira Sokol borec in junak! Vpriču vseh, ki ga ljubijo in ki ljubi on nje, in v pogumem zaletu svojih silnih moči, ki hoče z njimi slavo domovine pognati do vrhunca, zajame v vrelce svojega življenja do dna in z bratsko roko razmeče ta sok in vir življenja na vse strani, kakor bi iz bogastva svoje duše sipal bisere, rekoč: »Umiram za sokolske ideale v službi domovine! Ostavljam vam, bratje in sestre, dediščino svoje sokolske duše!»

In zato, brat Malej, prihajaš med nas in odhajaš od nas skozi slavalok, ki ga je raz-

Pred sokolskim domom na Taboru: Prvi podstarešina SKJ br. E. Gangl govori Tonetu Maleju v slovo. — Sokoli nesejo krsto med špalirjem praporov iz taborske dvorane na pogrebni voz.

rojstni kraj. Medtem pa je že bila nastopila žalostna ura ločitve. Sokoli so dvignili krsto in jo ponesli na ploščad pred glavnim vhodom.

Poslovilni govor saveznega podstarešine br. Gangla

Po molitvah, ki jih je opravil župnik sv. Petra g. Petrič, je prvi podstarešina SKJ br. Gangl povzel poslovilno besedo in med splošno pobožno tišino in pozornostjo dal izraziti žalosti, ki preveča jugoslovensko Sokolstvo spričeno nenadestiljive izgube z naslednjimi toplo občutenimi besedami:

Hoteli smo našo tekmovalno vrsto z veselimi srci pozdraviti ob povratku iz Luxembourgja v domovino, da ji izrečemo zahvalo in priznanje za napor in uspeh, ki je z njim tudi sedaj visoko dvignila slavo našega naroda in naše zemlje in s sijajem čiščenja obžarila čisto ime našega Sokolstva. A trda usoda je hotela drugače.

Bratje borci so se vrnili, v nemo žalost zatopljene; najmlajšega v tem zmagovitem številu so pripeljali mrtvega s seboj: brat Anton Malej leži v poslednjem pretesnem svojem domku, kamor more Sokola borec in junaka položiti samo smrt! Sicer je Sokolu borec in junaku dom vsa širna slovanška zemlja, koder ga nosijo smela krila naših idealov in koder se razgleduje njegovo bistro oko nad nepreglednimi legijami enako mislečih in enako čutečih bratov in sestr. A kadar Sokol borec in junak na poviv svojega vzvišenega poslanstva stopi na neslovansko zemljo, tudi tedaj izpolni svojo dolžnost do najvišje mere: zmagovito raz-

pela nad Teboj naša bratska ljubezen in zahvala vseh, ki vedo ceniti največjo Tvojo žrtev. Sokol borec in junak, najmlajši med izbranimi, danes in na veke najdražji našim srcem, vtisnil si se v naše duše kakor rdeči cvet v spominsko knjigo, ki jo je razgrnila zgodovina Sokolstva, da jo povezano z državno trobojnico postavimo v panteon narodnih herojev. Prinesle so Te bratske roke v domovino na štiti slave, ki je vanj vrezala Tvoje ime ta strašna, ta grozna, ta lepa, ta junaška smrt!

Plamene vidim žareti iz Tvoje krste — plamene tri, ki mi pričajo, da nisi umrl: plamen je to ljubezni Tvoje do rodne matere, plamen je to ljubezni Tvoje do matere nas vseh — domovine, plamen je to ljubezni Tvoje do Sokolstva. In kjer je ta poslednji, tam je najgloblje čustvo do vsega, kar je lepo, dobro, veliko in plemenito. In ker ti ognji niso umrli, ker smo jih mi živi sprejeli vase, da jih gojimo v sebi in jih predamo drugim, ki pridejo za nami — zato, brat Malej, živiš v nas in ostaneš živ med nami!

Sprejmi od mene v imenu jugoslovenskega Sokolstva in v imenu Zveze slovanškega Sokolstva v slovo od nas živih in na pot v večnost novega življenja zadnji bratski pozdrav: Zdravo!

Slovo Sokola I.

Castiljivi sokolski prapori so se sklonili nad krsto in jo popolnoma pokrili v poslednji pozdrav. V imenu sokolskega Tabora se je od umrlega poslovil v iskrenih besedah I. podstarešta Sokola I. br. Josip Turk, ki je slavil mladega sokolskega vzornika v

naslednjem lepo zasnovanem govoru: Brat Malej! V cvetu mladosti, na vršku svojih tekmovalnih moči zapuščaš naš Tabor. Pretrgala Ti je usoda nit mladega življenja v trenutkih borbe, za čast naroda, za slavo naše jugoslovenske domovine. Žrtvoval si za idejo Tyrša vse, svojo dušo, svojo mlado plemenito srce — ostavil si nas v borbi kot junak.

Že zlomljen, brez moči — pogled uprt v višave — si želel svojim bratom zmagati, na ustnata pa so ti v slovo drhte besede: Mati, bratje, sestre, — zdravo!

Zapuščaš naš sokolski Tabor. Skromno, mirno, kakršne si vedno bil. Bratje telovadci, Tvoji ožji sodelavci čakajo zama, da jim prožiš svoje, v boju onemogle roke v slovo, — ne moreš jim reči svojega poslednjega zdravo.

Ojkeneli gledajo na Tebe borca, vzornega Sokola, železne discipline, plemenitega srca in nezumljive volje. Ne bo Te več nazaj, da bi bil še naprej vzor mladini, da bi bil prvi med najboljšimi. Plakamo ob Tvoji krsti in v duhu zremo nazaj, ko si nam bil vodnik, odkritelj tovariši, pravi sokolski brat. Ne pozabimo na Tebe, hvaležni Ti ostajemo na Taboru za Tvoje nesebično, plemenito delo. Objubljam Ti, da bomo vzgajali mladino po Tvojem vzoru. Tebi v smrti boju izpadli prapor svobode, enakosti in bratstva sprejemamo iz Tvojih onemoglih rok, da bo v spodbudo bodočim sokolskim generacijam — do trajne zmage.

Brat Malej! Ko ostavljaš svoj sokolski Tabor in se podajaš po slovo k ljubeči materi na dom, Ti kličem v imenu družstva: Odpodij se po prestanem življenjskem boju v domači pianinski zemlji in sanjaj mirno! Tvojemu spominu: Slava!

V imenu telovadcev Sokola I. je spregovoril še akademik br. Iskra, poudarjajoč žalostno usodo mladeniča, ki si je v smelem podvigu osvojil venca zmage, pri tem pa po usodnem naključju padel in se s strtimi krili vrnil v domovino, dasi ovenčan s častjo in slavo: »Bil si nam najljubši in nikoli te ne bomo mogli pozabiti,« je bolno odklenil lepi pozdrav sokolske mladine.

S Tabora na kolodvor

Oglasila se je narodna žalostinka »Vigred« iz grl mogočnega zbora ter je našla v vseh srcih silen odmev. Sokoli so nato dvignili svoje drago breme ter prenesli krsto v mrtvaški voz, v katerega so bili vpreženi trije pari vrancev. Mirno in dostojanstveno so se nato množice razporedile v sprevod, ki ga je otvorilo šest jezdecov sokolske konjenice. Za njimi je prišla godba Sokola I. pod vodstvom br. Svajgerja, ki ji je sledila dolga vrsta Sokolov z vencii. V osmerostopih so praporščaki nesli 32 pestrih, v črni flor ovitih sokolskih praporov, njim pa so sledile številne čete Sokolov v krojih; bilo jih je preko petsto z vseh krajev dravske banovine, a tudi zastopniki Sokolstva iz ostale Jugoslavije. V novi vrsti vencev so po trije mladi podčastniki nesli prekrasni kraljevi veneci, venec ministrskega predsednika ter venca vojnega in prosvetnega ministra. Venec mestne očinje ljubljanske pa so nesli trije magistratni uslužbenci. Za venci iz Luxembourgja je prišla dolga vrsta zastopnikov raznih društev, zlasti pevcev, pred temi pa še nenavadno številna četa gasilcev. Tak pred mrtvaškim vozom je za vozom z duhovščino korakala potrta luxembourška vrsta z načelnikom dr. Murnikom na čelu in zmagovalcem Primožičem v sredi, ob vozu samem pa črna straža Sokolov z golimi sabljami. Vozu so sledili svoji brata Maleja, nato kraljev zastopnik g. general Dragomir Popović z zastopnikom ministrskega predsednika banom inž. Sernecem ter podban dr. Pirkmayer z zastopnikom divizionarja majerjem Kličerjem. Mesti sveti so zastopali, ker se župan ni videl in zemstvu, podčastnik prof. Jarc ter občinski svetnik Likozar, Dahi i. dr.

Vso dolgo pot s Tabora po glavnih ljubljanskih ulicah in cestah na glavni kolodvor je tvorilo več deset tisočev občinstva spoštljiv špalir, ki se je vil kakor dva mogočna zidova ob obeh straneh ceste.

Slovo na kolodvoru

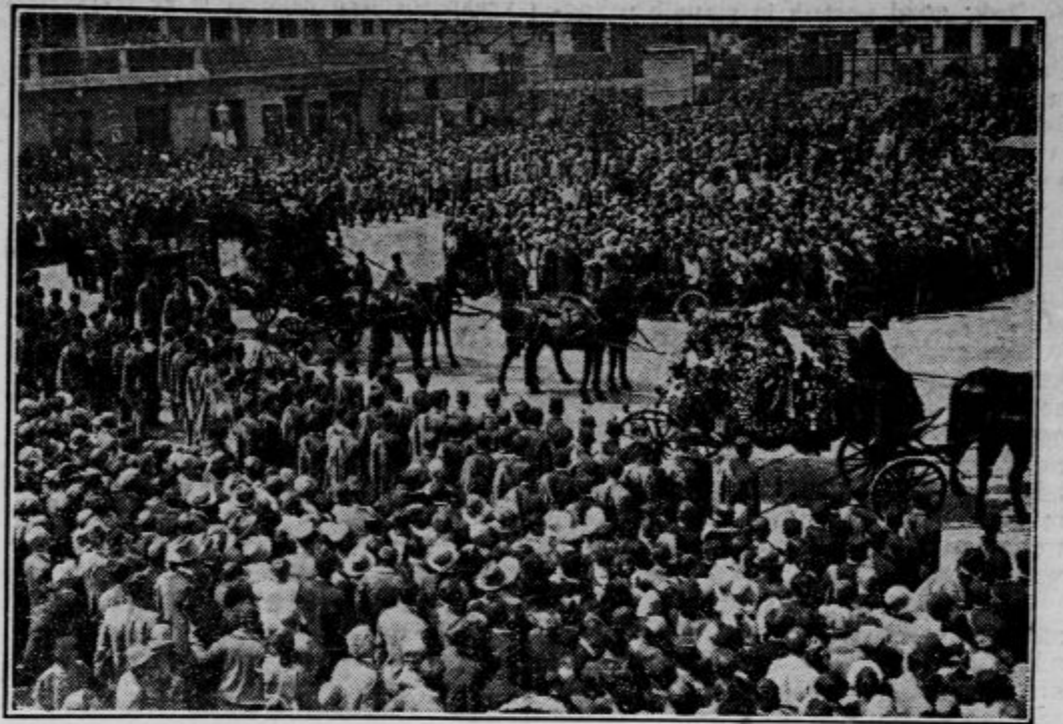
Ob prenosu krste v vagon je v imenu starešinstva sokolske župe Ljubljana podstarešta br. Milko Krapeš po cerkvenem blagoslovu krste izrekel ginljivo slovo:

Dragi brat Tone! Tvoja vrnitev v domovino je tragična. Tvoja nenadna smrt v najbolj trdem sokolskem delu v tujini je pretresla vsa naša sokolska srca. Vprašanje, zakaj si moral ravno Ti umreti v cvetoči mladosti, prežet s sokolsko idejo, ki nas vodi v bodočnost, nam ostane vedno odprto.

Kruta usoda Te je iztrgala iz naše srede, Tebe, najboljšega med najboljšimi. Dragi brat Tone! Tvoje truplo naj počiva mirno v domači grudi, Tvoj duh naj ostane med nami in naj nas napaja z onimi ideali, sredi katerih je bila pretrgana nit Tvojega nedolpnega življenja. A Tvoji ideali so bili ljubezen do domovine in naroda, sokolsko bratstvo. Slava sokolskemu mučeniku!

Godba Sokola I. je zaigrala poslednjo žalno koračnico, pevski zbor pa je zapel z občutkom veličastno žalostinico »Usliši nas, Gospod«. Letalo »Ljubljana«, ki je ves čas krožilo nad sprevodom, se je v pozdrav spustilo čisto

Da osvete kri, pije nekaj dni zapored zjutraj čašo naravne »Frans Josefovac grenčice. Od mnogih zdravnikov zapisana »Frans Josefovac voda uravnava delovanje črevesa, krepi želodec, izboljšuje kri, pomiri živce, povzroči, da se človek splošno dobro počuti in da ima jasno glavo. »Frans Josefovac grenčice se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in specerijskih trgovinah.

Ko je dospela krsta s truplom br. Maleja na trg pred glavni kolodvor, jo je tam v grobnem molku, žalostno in spoštljivo pričakala ogromna množica ljudi.

nizko, da izkaže zadnjo čast preminulemu vitezu. (Podrobnejše poročilo o pogrebu v Ljubljani je priobčil že včerajšnji »Ponedeljek«.)

V Bohinju

Bohinj, 20. julija. Ožjim rojakom pogrebu brata Maleja je bilo veličastno pogrebno slavo pravo razodetje. Ze pred prihodom obeh vlakov iz Ljubljane, kojih prvemu je bil priklopljen voz s krsto pokojnika, so se zbirale v Bohinjski Bistrici silne množice iz bližnjih krajev. Ko pa so z obema ljubljanskima vlakoma prispele novi tisoči in se je veletok ljudstva vžil s postaje, je rojakom postalo jasno, kakega pomena sta bili življenje in smrt skromnega brata Tončka za ves narod in vso državo. V sočutje do teško prizadete rodbine jim je kanila kaplja upravičenega ponosa, da je daleki Bohinjski kot dal narodu takega vrliga sina, katerega smrt obžaluje vsa država s kraljem in njegovo vlado na čelu.

Posmrtna triumfalna pot po Goriškem

Dolga in nabito polna vlaka pogrebnih gostov sta bila vsej Goriški zgornjima priča, da za junakom žaluje ves

deležen v Radovljici, kjer mu je izkazala zadnjo čast vrha četa ljubljanskih gozdovnikov, kojih rog je zatrobil bratu Tončku turbno spremnico, dalje na Javnorniku, na Jesenicah, na Bledu, kjer so se po pozdravu nove množice Sokolov in občinstva pridružile žalnemu romanju. Potovanje ni bil izlet, bila je žrtev v pravem pomenu besede, toda vse je radovoljno prenašalo težave, vročino in tesnobo, da s svojo prisotnostjo na pogrebu da izraza veliki ljubezni do pokojnika in spoštovanju do njegove silne žrtve.

Ob odhodu iz Ljubljane je kropil dež, spotoma se je vreme izpremenilo, ko pa je vlak s krsto zavozil v domači kraj brata Tončka, se je nebo zjasnilo in solnce je z vsem svojim sijajem objelo krsto z dragim truplom. Ginljiv pozdrav sinu, ki se po kratkem času uspešnih bojev vrača za večno v domačo zemljo, iz katere je črpal svoje izredne sile!

Pred sokolskim domom

Morje ljudstva je zaplalo po Bohinjski Bistrici, ki brez dvoma doslej še ni videla enakih množic. Le z največjo težavo je bilo mogoče prenesti krsto skozi živo reko v Sokolski dom, kjer je bila položena na katafalk iz cvetja, zelenja in črmine, razsvetljena s plapolajo-

S pogrebu v Bohinjski Bistrici: Sokoli nosijo krsto na bistriško pokopališče. — Mati, bratje in sestra br. Maleja ob odprtjem groba.

narod. Ogromno žalostno romanje v Bohinju je to dokazalo s turbno veličastnostjo. Vlaka sta že iz Ljubljane odhajala deset minut drug za drugim, prenapolnjena, tako da je naravnost čudo, kako so mogli v vozovih najti prostora še one silne množice, ki so čakale na vseh gorejskih postajah, da se pridružijo žalujočim.

Prvi sokolski pozdrav je mrtvi brat Malej na zadnjem povratku v svoj rojstni kraj prejel v Škofji Loki, kjer ga je sprejelo članstvo s praporom, naraščajem in deco. Na postaji je bila tudi večja skupina oficirjev tamošnje posadke, od katerih so nekateri spremili junaka prav do groba.

Veličastno je pozdravila vrliga Sokola ponosna gorenjska metropola, staroslavni Kranji. Članstvo iz Kranja, Tržiča in Stražišča je bilo v častnem številu zbrano na peronu, s prapori kranjskega članstva in naraščajem ter tržiškega Sokola, deca pa je s turbnimi črniimi zastavicami mahal junaku v zadnji pozdrav. Sresko poglavarstvo sta pri pozdravu zastopala g. dr. Zobec in Dev.

Enakih pozdravov je bil mrtvi junak

jočimi voščenkami. Nastopilo je par minut tihe pobožnosti, da so se od umrlega poslovili sorodniki, prijatelji in domačini. Pevski zbor Sokola I. je pri tej priliki zapel pokojniku toplo občuteno žalostinico, ki je vse navzoče ganila do solz. Med grobno tišino sta se pred sokolskim domom poslovila od brata Toneta domačina br. Matevž Požar, prosvetar bistriškega Sokola, in br. Vladan Labus, tajnik Sokola v Novem Sadu. Ta se je v toplih besedah spominjal dni, ko je bil pokojni Malej vojak letalec v Novem Sadu in je ves prosti čas prebil v sokolski telovadnici, tudi doli od vseh ljubljen in cenjen.

Na bistriško pokopališče

Ob 5. uri se je začel formirati žalni sprevod. Na čelu sprevoda takoj za belim križem, ki ga je nosil domačin br. Grobeteč, so trije Sokoli v kroju nesli venca kralja, za njim pa so nosili venca, odkljoovanja saveza, rodbine, predsednika vlade, vojnega ministra, prosvetnega ministra, Sokola I. domačega društva itd. Vencev in šopkov je bilo nad šestdeset. Nato je prišlo 34 sokolskih zastav žup in posameznih

Iz veličastnega žalnega sprevoda: Tik pred krsto korakajo Malejevi najboljši prijatelji, naši tekmovalci v Luxembourgju, na čelu jim načelnik SKJ br. dr. V. Murnik. — Venci Nj. Vek. kralja, predsednika vlade ter ministra prosvete.

V. Williams:

KRVAVA MAŠA

Epepeja velike francoske revolucije.

»Ti si vendar norček, fant moj!«, je veselo kliknila Zouzou, se je oprijela Hektorjeve roke in ga vlekla v hišo.

Hektorju je zdaj sledilo par izredno čudnih dni. Gospodinjstvo v tej hiši je bilo čudovito zmešano. Kosili so, kadar je ravno kazalo, zdaj v tej, zdaj v oni sobi, in prav često je tudi Marta sedela pri mizi. Nedvomno bi bil tudi Polidor, Martin mož, rad kosil z ostalimi, toda ker je bil kuhar, ga je ta visoka umetnost vedno zadrževala v kuhinji.

Pomanjkanja v vili Mille Fleurs res niso poznali — nasprotno, bili so naravnost razsipni. Nemogoče je bilo dognati, odkod denar in dobre zaloge živil, ki jih je bilo tisto dobo tako težko nabaviti. A tu jih ni zmanjkalo in Polidor je že dopoldne, ko je v svojem belozlatem budoarju južinal kruh s česnom, pridno zalival grlo z burgundcem. On in Marta sta bila vedno že zgodaj zjutraj pokonci, Zouzou pa je navadno lenarila dopoldne v postelji, ali pa je v redkih jutrih, ko se je nekoliko raneje dvignila, dirjala okrog v tankem nočnem oblačilu, ki je le skromno zakrivalo njene čare.

Ce pa so imeli goste, je bila lepo in dostojno oblečena. Vsekako gosti niso bili redki, saj je imela nešteto prijateljev in prijateljic. Vsako popoldne je velik oblak damic prahu na deželni cesti javljala, da se bliža voz s celo jato veselih damic. Vse so bile nalepotičene in je seveda vsaka imela s seboj tudi ljubimca. Večji del so to bile prijateljice premožnih spekulativov in pustolovcev.

Gospodje so, kakor skoro vsi prijatelji Zouzouini, pripadali krogu finančnikov, oni zloglasni čredi srečolovcev, ki jih je revolucija zvalila v Pariz. Često so se med posetniki znašle prav čudne postave, ki so vse popoldne kramljaje presedele na vroči verandi in srkale vinček. Tu je bil med drugimi državljani Epaminonda,

Buodin, rejen mulat, ki si je pridobil premoženje z zapadno-indijskim sladkorjem, dalje Kafkarian, armenski trgovec, ali pa Elevterij Gonsenheimer, skrivnostni »Rus«, ki se je izdajal za »poslanika svobodne republike libavske«. In seveda tudi dr. Largier kakor ni bil redek gost. Kakor vsi ostali gospodje, je tudi on krčevito dvoril Zouzou.

»Sijajna dama!« je nekoč dejal Hektorju. »Bogme, ta si je znala ustvariti premoženje. Dokler je še bila z Rousardom pri Hipotekarni banki, se je preizkušala v vratolomnih spekulacijah. Ko je ubogi vrag naposled končal pod giljotino, se je priključila Regnaultu in si pridobila v Kodanju v osmih mesecih — poslušajte: v osmih mesecih! — z nakupom žita in drugih živil, na katerih je bil Regnault interesiran kot vodja francoske nakupovalne komisije, tako ogromne vsote, da je svojega moža hitro zapustila in se vrnila v Pariz, kjer se zdaj zabava po mili volji.«

Krcnil je mladega moža z laktom.

»Poglejte samo, kako tamle z Lewijem govori o Agrikulturni banki! Nikoli ne opušta neizrabljene prilike, čarovnica mala. Za vruga, državljan, če bi bil dvajset let mlajši, resnično, vsekako bi poskusil, da jo pridobim zase. Vi menite, da mi to ne bi gladko uspelo? Oh, naj bo kakor hoče, ampak za vas vem, da ste tu petelin na gnojišču...«

In doktor Largier mu je predrzno pomežiknil in ga zopet sunil pod rebra.

To namigovanje je Hektorja razdražilo. Vsekako je že štiri in dvajset ur po svojem prihodu v to vilo moral uvideti, da njegova vloga nikakor ni nedvoumna. Zouzou sicer niti z besedico ni izdala, kaka pobuda in nagib sta jo pripravila do tega, da je Hektorja, ki ji je bil docela tuj, priznala za starega prijatelja. Način pa, kako mu je zrla v oči in kako se ga zasledovali njeni pogledi, kakor je stopal skozi sobo, niso dopuščali — pa naj je bilo Hektorju še tako neprijetno, da bi si sam priznal — nikakega dvoma, da zdravnikovo nizkotno namigovanje ni brez podlage. Sleherni dan od ranega jutra do pozne noči so gostje v velikem številu obisko-

vali vilo. Hektor je kmalu pojnil, da razbrzdano velikomestno življenje — pregnano po terorju iz Pariza — še nikakor ni izumrlo, temveč, da je samo našlo nova prizorišča. Gostje so igrali trikotnik ali tombolo z visokimi vložki, ko pa so se tega naveličali, so obnavljali igre iz detinjstva, preganjali slepe miši in tako. Ko pa so se skratne sence nagnile preko dehtečega vrta, so začeli izginjati razni parčki in kmalu se je lahen šepet ali pridržan smeh pa tudi slaboten vzklík zamešal s tajinstvenim šumenjem listja.

In vendar Hektor v tem brezskrbnem življenju ni mogel najti miru. Čeprav je bil Pariz s svojimi grozotami zanj za trenutek potisnjen v ozadje, so se njegove misli vendar vedno mudile pri Loisoni, za katero je bil resno v skrbeh. Gotovo je mala med tem že davno potrošila denar, ki ga ji je bil dal pred osmimi dnevi, preden je prisel v vilo Mille Fleurs. Denar pa je bil edino, kar jo je za enkrat lahko obvarovalo pred giljotino, kajti v trenutku, ko se bo Loison morala podati na ulico, da si sama oskrbi zaslužek, bo gotovo padla v roke kakemu Couthonovemu ali Grand-Ducovemu prežalcu.

V svojem obupu je sklenil Hektor potrkati pri Zouzou, da čuje svet, ali je možen beg iz Francije. Nedvomno je bila zelo dobrosrčna in on je bil prepričan, da mu bo k begu gotovo pripomogla, kolikor bo to le v njenih močeh.

Bilo je lepega večera, ko je prvič načel to vprašanje. Poslednji voz, nabit veselih gostov, je pravkar izginil za gozdom in Zouzou, ki je dejala, da ji je prevročje, da bi se že podala k počitku, je vedla Hektorja na kraj rožnega vrta. Tam sta se namestila na klopci v malem gaju. Zouzou je nagnila svojo plavolaso glavico daleč nazaj in zrla v gosto listje na vzbočenem vejevju prastarega drevesa.

»Ah,« je vzdihnila, »strašno sem trudna!«

Hektor je molčal. Slabo je bil razpoložen, pol skrbi.

»Jeannot,« je nadaljevala, »ti si vedno tako molčeč. Zakaj ne govoriš?«

»Ker imam skrbi, Zouzou!«

Da uničite
molje, muhe, stenice, komarje, in ostali mrčes ter njihova jajca uporabljajte

Fly Tox

(Flaj — Tox)

Signuren učinek! Prijeten duh! Ne maže obleke in ne perila!

Dobi se povsod. Zahtevajte izvorni višnjevi zavoj s francoskim napisom

Zastopstvo za Slovenijo
Dr. A. KANSKY,
kemična tovarna
Ljubljana
Krekov trg 7

DVOKOLESA — teža od 7 kg napreji

na najlažjega in najmodernejšega tipa najboljših svetovnih tovar. Otroški vozički od najprostejšega do najfinjšega modela. Izdeluje se tudi po okusu naročnika. Šivalni stroji, motorji, pneumatika, posamezni deli. Velika zbirna, najnižje cene. Prodaja na obroke. Ceniški franko.

TRIBUNA F. B. L., tovarna dvokoles in otroških vozičkov, LJUBLJANA, Karlovska cesta št. 4.

Krojač — pri krojevalcu

za damsko konfekcijo — energičen delovodja, za večjo delavnico v Ljubljani, se sprejme takoj za stalno.

Ponudbe z navedbo dosedanjega službovanja in starosti na oglasni oddelek »Jutra« pod »Damski pri krojevalcu«. 10292

Krasno, suho, podkleteno enonadstropno skladišče

oddamo v najem v Šiški blizu gorenskega kolodvora. — Stavba je zelo primerna tudi za tovarniški obrat. Razne ugodnosti na razpolago. Najemnina zmerna. — Cenjene ponudbe na poštni predal 72. 10836

Najpopolnejši STOEWER šivalni stroj

za šivilje, krojače in čevljarje ter za vsak dom. Preden si nabavite stroj, ogledajte si to izrednost pri tvrdki

Lud. Baraga, Ljubljana
Šelenburgova ulica 6
Brezplačen pouk. — 15-letna garancija. Telefon št. 29-80.

Zahvala

Vsem, ki so v znak spoštovanja in priljubljenosti spremili mojo nepozabno soprogo, gospo

Karolino Cvek

na njeni zadnji poti, izrekam najiskrenejšo zahvalo. Posebno se še zahvaljujem pevskemu društvu »Ojki« za prelepe, v srce segajoče žalostinke.

Celje, dne 21. julija 1930.

Zalujoči soprog **FRANC CVEK** in otroci. 10343

ZAHVALA

Vsem, ki so mi povodom smrti moje soproge

Marte

izrazili svoje sočutje in drago pokojnico spremili na njeni poslednji poti, posebno pa gg. pevcem za ganljive žalostinke, izrekam tem potom svojo najiskrenejšo zahvalo.

Dolnji Logatec, julija 1930.

Dr. Tomo Tollazzi,
šef odseka ministrstva za notranje zadeve.

ANTOXYD

N jugoslovenskega izvora

Neuničljiva Nestrupena pri uporabi štirikrat izdatnejša dvakrat cenejša kakor mintj. Najboljša Najekonomičnejša

ZAŠČITNA BARVA PROTI RJI

Rudarska zadruga Trojana
Dunajska cesta I/IV, Ljubljana

je v prodaji: A. Keber, Marijin trg 2, Ljubljana; Franc Berjak, Kranj; Udovič & Lampe, Novo mesto; Edvard Povalej, Meljska 29, Maribor; Ivan Šega, agentura, Vrška Sobota. 7561

Ali si že član Vodnikove družbe?

Ivan Lenassi

previden s tolažili svete vere v nedeljo, dne 20. julija 1930, ob 19 ¼ uri v 86. letu mirno v Gospodu zaspal.

Pogreb nepozabnega se bo vršil dne 22. t. m. ob 17. uri iz hiše žalosti na župno pokopališče v Planini.

Planina, 21. julija 1930. 10339

Rodbine: **LENASSI, KARIS in KALISTER**

Franc Kincl

posestnik in gostilničar

dne 20. julija t. l. ob 4. uri zjutraj po mukepolnem trpljenju, previden s tolažili sv. vere, v 53. letu starosti, mirno v Gospodu zaspal.

Pogreb blagega pokojnika bo v torek, dne 22. julija ob 5. uri popoldne iz hiše žalosti na tukajšnje pokopališče.

Sv. Jurij ob j. ž., dne 20. julija 1930.

FANI KINCL, soproga. — ZOFI, IDA, MARTA, FRANJO, otroci. — FRANJO ŽAGAR in FRIC GAJŠEK, zeta. — MARIJAN, ZORAN, FRANJO ŽAGAR in MIRKO GAJŠEK, vnuki. 10342

Ste li že kdaj nosili nove Viktorija platnene čevlje?

s prešitim gumastim podplatom, iz najboljšega materiala, ugodna fazona, popularne cene.

Bele in sive.

Idealni poletni čevlji za hišo in vrt, za ulico in šport. Dobivajo se v vseh trgovinah s čevlji.

1824 WIMPASSING V.G.F.

Na vsakem podplatu zaščitna znamka.

Prodaja na veliko: **PALMA, Zagreb,** pošt. pret. 226. 10178

AVINAL OZDRAVI PIJANČEVANJA!

Izdelek berlinskega lekarnarja Francka, je edino sredstvo, ki pa je zdravju neškodljivo; z njim morete odvadi ti pijance, ne da bi sami kaj vedeli za to. Polno zahvalnic ozdravljenih. Cena 220 Din. Razpošilja generalni zastopnik za Jugoslavijo:

N. Popović, Beograd, Kolarčeva 7

ŽALUZIJE, lesene tekstilne rolete (drvonitke), rolete iz gradina, samonaviljalec in lesene rolete »Esslinger« v vsakih konstrukcijah izdeluje solidno in najceneje tvrdka

PETER KOBAL
Kranj — Slovenija
Brzjavke: Kopal. Tel. Interurb. 32